

ARTROZE

Door Jan Braet

Jan Braet kijkt naar kunst en het leven, in bloei en verval, zoals de rozen. Deze week de expo **Crésus & Crusoé** van **François Curlet** in het MAC's, Le Grand-Hornu.

Veel meer dan een dosis kinderlijke verbeelding hoeft men niet voor een goed bezoek aan het grote expotraject van François Curlet dat de vier zalen en het kolossale trappenhuis van het MAC's omspant. Toch waren de museumdirecteur en de gidsen er niet helemaal gerust op. François Curlet staat gesignaleerd als een conceptuele kunstenaar, en dan willen de mensen eerst haarfijn uitgelegd krijgen wat al die vreemde dingen aan de wand of op de vloer precies betekenen eer ze aanvaarden dat het echt wel om kunst kan gaan, en niet om de ene of andere vorm van charlatanerie. Ik vrees dat er zonder fantasie niet aan te beginnen valt. Wat valt er immers, behoudens enkele freudiaanse gemeenplaatsen, te vertellen over de logica van de droom?

Let op de voetgangerslichten bij het begin van het droomtraject. Negeer zowel 'WALK' als 'DON'T WALK' en kom pas in beweging als het sein op 'MOON WALK' springt. Denk aan de gelijknamige dansspasjes van Michael Jackson: schijnbaar voorwaarts maar eigenlijk achterwaarts. Dat is ook de manier waarop de meesten onder ons zich voortbewegen tijdens het dromen. Bij het betreden van de eerste zaal is de betovering al compleet: je ziet jezelf geprojecteerd in *Homeless is More*, het grote schilderij van een slapende jongen op zijn ledikant: straks bij het ontwaken zal hij merken dat er hem tijdens het slapen een hanenkop en hanenpoten aan het lijf gegroeid zijn. Hij is een soortgenoot van de kever waarin antiheld Gregor Samsa zich op een ochtend veranderd zag in Kafka's verhaal *De gedaante-
verwisseling*.

In de beste surrealistische traditie hebben we geen enkele rationale greep meer op de dingen. Hoe herkenbaar ze er ook uitzien: de plaats die ze tegenover elkaar innemen, hun formaat en de stof waaruit ze opgetrokken zijn, maken hen tot fremdkörper. Ze zijn iets kwijt van hun normale functie en maken deel uit van een nieuwe, poëtische beeldconstellatie. Lang tobben is daarbij uit den boze, het werk openbaart zich als een bliksemingslag. In het midden van de zaal met het schilderij van de slapende jongen ligt een dikke plak wit schuim-

↑
**TOAST
CANNIBALE:**
*een titel die
de vrienden van
René Magritte
hadden kunnen
bedenken.*

plastic met bruine randen als een reusachtige snede toastbrood. Er ligt een gele motorfiets op, waar een bruine vloeistof uit gedrupt is. Ligt de jongen in het ziekenhuis na een ongeval en ziet hij de gevallen motor in zijn droom veranderd in een stuk beleg voor de megaburger waarop hij had gehoopt? Het werk heet tenslotte *Toast cannibale*, een titel die de vrienden van René Magritte hadden kunnen bedenken.

Achtergelaten in een nis van het trappenhuis: een *Moon Boot* van het type dat ontwerper Giancarlo Zanatta rijk maakte. Alleen, deze is van keramiek en er steekt een menselijk bot uit. Zo vraagt de kunstenaar opnieuw respect voor het speciale schoeisel van de eerste maanavonturiers, nadat het door Zanatta tot een hip sneeuwaccessoire was gecommmercialiseerd. François Curlet mag ons dan doen dromen van de maan, zijn objecten zijn gelaagd genoeg om satirische toespelingen te bevatten op economische waarden, op markt en marketing, zeker wanneer ze een gedaante-
teverwisseling tot kunstwerk hebben ondergaan.

In de grootste zaal hangen de fantastische series schilderijobjecten die hij verkoopt als Chinese diepvriesproducten en waarin inderdaad (smeltende) wafels, chips en speculaas als motieven herkenbaar zijn. Briljant bestreken met koperverf uit de spuitbus krijgen ze waarlijk de allure van abstracte meesterwerken. Ook de overkoepelende titel van de meeste reeksen verhoogt hun standing. *Feng Shui* is voor kenners immers geen diepvriesmerk maar een oude Chinese filosofie die omgeving en wooninrichting huldigt als belangrijke geluksfactoren. ●

Tot 14 maart

**Zonder fantasie
valt aan het werk
van François Curlet
niet te beginnen.**